

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 κατανομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
 εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
 ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΝ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, μεταφράσις Ιακ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
 Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
 — *Catulle* 'Mendès: Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
 χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
 περοῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
 Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
 ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦδη οἱ δύο στοῖχοι ἦσαν παρατεταγ-
 μένοι καὶ οἱ πόδες ἐκινουῦντο ἔτοιμοι εἰς
 χορόν. Ἀπέναντι τῆς Ἀντωνίας, ἥτις τυ-
 χαίως εὗρεθ' ἱσταμένη ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ
 στοίχου, ἦτο μία θέσις κενή.

Ὁ Ῥοβέρτος ὄρθιος πλησίον τῆς θείας
 Ἰσαβέλλας ἔβλεπεν ἀδιαφόρως περὶ ἑαυ-
 τόν, θέλων νὰ ἴδῃ τίς κύριος θὰ σταθῇ
 ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Αἶφνης βλέ-
 πει ἐρχόμενον τὸν Γεώργιον Καρβαγὰν
 μετὰ τινος νεανίδος, ἐλκόμενον σχεδὸν ὑπὸ
 τοῦ Φλέρης ὡς ἐν ἀγκυραῖα.

Ὅτε ἤλθεν εἰς τὴν κενὴν θέσιν, ὁ Φλέ-
 ρης ἐστράφη πρὸς τὴν ἐξέδραν τῶν ἐν τέ-
 λει καὶ ἐφάνη ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος
 τὸν δῆμαρχον, ὅστις ὄρθιος ἱστάμενος ἐπὶ
 τῆς ἐξέδρας ἔνευσεν ἡγέμονικῶς ὡς ἐὰν
 ἔλεγεν: Αὐτοῦ μάλιστα θέλω νὰ σταθῇ.
 Τότε ὁ Φλέρης ἀπεσύρθη καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ
 κενῇ θέσει ὁ Γεώργιος, οὗ τὰ γόνατα ἔτρε-
 μον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσκοτίσθησαν εὐθὺς
 ὡς εἶδε τὴν κόρην Κλαϊρεφόν.

Ταυτοχρόνως ὁ Κροϊμενίλ ἡσθάνθη ἐπὶ
 τοῦ βραχίονός του τιθεμένην χεῖρά τινα
 καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ῥοβέρτου λέ-
 γοντος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ:

— Κάθισε, φίλτατέ μου· ἡ ἀδελφή μου
 δὲν θὰ χορεύσῃ!

Ὁ Ἰλαρχος ἐκπλαγείς ἐστράφη καὶ οὐ-
 δὲν νοήσας, ἠρώτησε τὸν Ῥοβέρτον ἐν τῷ
 μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς:

— Τί τρέχει;

— Τρέχει ὅτι ὁ χορευτὴς ὁ ὁποῖος εἶνε

ἀπέναντί σου εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρ-
 βαγὰν!...

— Ὡ! εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἰλαρχος, τὸ
 πρᾶγμα εἶνε δυσάρεστον, τῇ ἀληθείᾳ.

Καὶ ἀπέβλεψε ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς πρὸς
 τὸν Γεώργιον, ὅστις παρευθὺς ὠχρίασε.
 Στραφεὶς δὲ ἔπειτα ὁ Ἰλαρχος πρὸς τὴν
 Ἀντωνίαν ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην, διότι
 ἀκουσίως τὴν ἐξέθηκεν εἰς τὴν προσβλη-
 τικὴν ταύτην συνάντησιν, εἶπε:

— Δεσποινίς, συγγνώμην.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Οὐδὲ γρὺ ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οὐ-
 δεὶς ἐτόλμησε νὰ φανῇ ὑπὲρ ἢ κατὰ, διότι
 πᾶς τις ἔτρεμε πρὸ τῆς σωματικῆς δυ-
 νάμεως τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τῆς ἡθικῆς δυ-
 νάμεως τοῦ Καρβαγὰν. Πάντων τὰ πρό-
 σωπα ἀπεστράφησαν καὶ θάμβος κατέ-
 λαβε πάντας τοὺς παρόντας.

Ὁ δῆμαρχος ὄρθιος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας
 ἐθέρει τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέαμα, ἀμφι-
 βάλλων ἐὰν ἦτο πραγματικόν. Τοιαύτη
 προσβολὴ κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ γενομένη,
 κεραυνοβόλος ἀπάντησις εἰς τὴν θρασεῖαν
 πρόκλησίν του! Αὐτοὶ οἱ Κλαϊρεφόν ἄνωρ-
 θοῦντο ἀμειλικτοὶ ἀκριβῶς—τὴν στιγμὴν
 καθ' ἣν ἐνόμιζεν ὅτι τοὺς ἔχει ὑποχειρί-
 ους. Ἐφρικίασεν ὑπὸ λύσσης καὶ οἱ ὑπώ-
 χροι ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν ὡς οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ τῆς τιγρεως τὴν νύκτα! Περιέβλεψεν
 εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἵνα προκαλέσῃ ἀπο-
 δοκιμασίαν τινα, ἀλλὰ πάντας εἶδε σκυ-
 θρωποὺς καὶ τεταραγμένους.

Ἀπέβλεψεν ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν υἱὸν
 του καὶ τὸν εἶδε σπαίροντα, ἔξω φρενῶν,
 κατεχόμενον ὑπὸ σφοδροτάτου πάθους
 πρὸς ἐκδίκησιν, ἀλλὰ καὶ θλιβόμενον ἐν-
 δομύχως, διότι ἔμελλε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ
 τοῦ ἀδελφοῦ ἢ κατὰ τοῦ μνηστῆρος τῆς
 Ἀντωνίας.

Εὐτυχῶς ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε θορυβώ-
 δως τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ τετραχό-
 ρου καὶ οἱ δύο στοῖχοι τῶν χορευτῶν,
 χαίροντες διότι τέλος πάντων ἤδυναντο
 νὰ ἀποφύγῃσι τὸ ὀχληρὸν θέαμα, ἐξεκί-
 νησαν ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ νέφους κονιορ-
 τοῦ.

Ἡ δὲ Ἀντωνία ἐλθοῦσα πλησίον τῆς
 θείας τῆς περιεστοιχίσθη ὑπὸ τῶν φίλων

τῆς καὶ ἠκούοντο περὶ αὐτὴν ἀναφωνή-
 σεις καὶ σχόλια ὡς βόμβος κυψέλης θορυ-
 βηθείσης. Οἱ δὲ ἄνδρες περιεστοιχίσαν τὸν
 Ῥοβέρτον καὶ τὸν Κροϊμενίλ.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τῶν ἐν τέ-
 λει δὲν ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ συγκίνησις
 ὀλιγωτέρα, διότι παρευθὺς ὁ δῆμαρχος οὐ-
 δόλως πειθόμενος εἰς τὰς παρακελεύσεις
 τῶν φίλων του, κατέβη μεθ' ὁρμῆς καὶ ἔ-
 σπευσε πρὸς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος δὲν εἶχε κινήθῃ ἐκ τῆς θέ-
 σεώς του. Ἰστατο ἀκίνητος ὀλίγον ὀπι-
 σθεν τῶν χορευτῶν καὶ εἶχε προσηλωμένον
 τὸ βλέμμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ, πρὸς
 τὸν στοῖχον τὸν ἐρρυθμῶς προχωροῦντα
 καὶ ὑποχωροῦντα, ὁ θόρυβος τῶν μουσι-
 κῶν ὀργάνων κατετάραττε τὰ ὦτά του
 καὶ ἐν τῇ συγκεχυμένῃ διανοίᾳ του διε-
 νοεῖτο: Προσεβλήθην ἐξαίτιας τῆς καὶ
 ἐνώπιόν τῆς.

Ὡφείλε λοιπὸν νὰ ἀποπλύνῃ τὴν προσ-
 βολὴν καὶ τὴν ὕβριν, ἐπιτιθέμενος ἐναν-
 τίον... τίνος; Ἐναντίον τοῦ Ῥοβέρτου;
 διότι αὐτὸς βεβχίως ἦτο ὁ ὕβριστας αὐ-
 τὸν καὶ προκαλέσας τὸ σκάνδαλον· καὶ
 ὅμως ἔπνεε μένεα οὐχὶ κατὰ τοῦ Ῥοβέρ-
 του, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀπο-
 βλέψαντος πρὸς αὐτὸν μετὰ ψυχρότητος
 καὶ ἀδιαφορίας, οὐχὶ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ
 τῆς Ἀντωνίας, ἀλλὰ κατὰ τοῦ μνηστῆ-
 ρος ἔπνεε μένεα, κατατρυχόμενος ὑπὸ ζη-
 λοτυπίας μᾶλλον ἢ ὑπ' ὀργῆς.

Ταῦτα διανοούμενος ἡσθάνθη χεῖρα λα-
 βοῦσαν τὸν βραχίονά του καὶ προσπαθοῦ-
 σεν νὰ τὸν ἀπαγάγῃ. Ἀναβλέψας εἶδε
 τὸν πατέρα του.

— Μὴ στέκεσ' ἐδῶ... Ἐλα μαζί μου...

Ὁ Γεώργιος ἀνθιστάμενος εἶπε μετὰ
 φωνῆς τρεμούσης.

— Ἀφήσατέ με... δὲν ἐτελείωσεν ἀ-
 κόμη... Δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπ'
 ἐδῶ...

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

— Θαρρεῖτε πῶς εἶμαι ἀπ' ἐκείνους οἱ
 ὅποιοι καταπίνουν τὰς προσβολάς;

— Εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου!

— Λοιπὸν με συμβουλευέτε νὰ κωφεύσω
 καὶ νὰ φανῶ εἰς ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ μέσα
 ὡς ἄνανδρος καὶ ἀφιλότιμος;